

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: L.K., zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 01. 2016, č. j. DSH/9/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kralovice, odboru dopravy ze dne 2. 12. 2015, č. j. OD/24077/15, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) za porušení § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 1.900,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,-Kč.

V **podané žalobě žalobce** namítal, že řízení přecházející vydání napadeného rozhodnutí zatížila závažná procesní vada, když správní orgán v rozporu s § 37 odst. 3 správního řádu nepomohl žalobci odstranit nedostatky jeho podání, nebo ho alespoň nevyzval k jejich odstranění. Tímto vadným podáním žalobce je jeho odvolání ze dne 28. 12. 2015, jenž bylo tzv. odvoláním blanketním, tedy vněm zejm. nebyly uvedeny důvody, „v čem je

spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.“ Ty jsou přitom dle § 82 odst. 2 správního řádu náležitostí odvolání. Pokud tedy odvolání žalobce neobsahovalo důvody odvolání, měl správní orgán žalobce vyzvat k jejich doplnění podle § 37 odst. 3 správního řádu. Jelikož správní orgán takto nepostupoval, a ani žalovaný jeho vadný postup nenapravil, bylo porušeno žalobcovo právo na pomoc při odstraňování vad podání. To v důsledku vedlo k tomu, že žalobce v odvolacím řízení neuplatnil žádné odvolací důvody, neboť zcela legitimně očekával, že bude k doplnění důvodů odvolání správním orgánem vyzván, když správní řád nedává (na rozdíl např. od úpravy poučovací povinnosti) správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, zda je na místě podatele k odstranění vady podání vyzvat (např. je-li to vzhledem k osobním poměrům dotčené osoby potřebné, srov. § 4 odst. 2 správního řádu). Správní orgán musí vždy bez dalšího podatele alespoň vyzvat k opravě/doplnění jeho podání, i kdyby bylo zjevné, že si podatel vady podání je vědom. K tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2012, č. j. 78 A 12/2012 –27: „*Sama skutečnost, že odvolatel podávající blanketní odvolání příslušnému správnímu orgánu sděluje, že hodlá v určité lhůtě své blanketní odvolání doplnit, nezabývá správní orgán povinnosti před vydáním rozhodnutí o odvolání vyzvat ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu z roku 2004 odvolatele k doplnění důvodů, z jakých důvodů je podáváno odvolání, pokud toto doplnění ze strany odvolatele dosud učiněno nebylo.*“ Pokud by zdejší soud uvažoval tak, že zmocněnec žalobce, jakožto osoba mající jisté zkušenosti s průběhem správního řízení, zjevně zneužila právo tím, že podala blanketní odvolání, neboť si musela být vědoma, že odvolání má být odůvodněné, odkazuje se k tomu žalobce na rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 37/2015-36: „*Přestože je možné v rámci přestupkového řízení chápat určité procesní strategie některých účastníků řízení jako účelové, nezabývá to správní orgány povinnosti postupovat v souladu se zákonem.*“ Zákon pak v § 37 odst. 3 správního řádu jasně stanoví, že pokud podání trpí vadami, správní orgán je povinen podatele vyzvat k nápravě, nebo mu sní pomoci. Rovněž žalobce namítá, že napadené rozhodnutí pro něj bylo rozhodnutím překvapivým, neboť před jeho vydáním legitimně očekával, že bude vůči němu ze strany správních orgánů učiněn alespoň jeden úkon, a to právě výzva k doplnění důvodů odvolání. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009: „*Řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jestliže odvolací soud vydal tzv. překvapivé rozhodnutí. Překvapivým je takové rozhodnutí, které nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu věci, postupu odvolacího soudu a dosud přednesených tvrzení účastníků řízení předvídat.*“ Tyto procesní vady pak zjevně mají původ v tom, že správní orgány vyhodnotily vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí, které odeslal správnímu orgánu dne 11. 12. 2015, jako odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, neboť toto bylo žalobci doručeno již dne 9. 12. 2015. Žalovaný v tomto směru uvedl následující: „*Dne 14. 12. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno písemné vyjádření odvolatele k věci, z jehož obsahu je patrné, že nesouhlasí s vyslovením viny, tedy, že brojí proti napadenému rozhodnutí. Z tohoto pohledu lze na předmětné podání odvolatele nahlížet jako na odvolání ve věci.*“ K tomu žalobce namítá, že ač kvituje, že žalovaný respektuje materiální pojetí podání dle § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu, má žalobce za to, že v daném případě nebylo na místě jeho vyjádření posoudit jako odvolání. Ačkoliv žalobce odeslal předmětné vyjádření až po doručení rozhodnutí prvního stupně, je z jeho obsahu zřejmé, že se tímto podáním žalobce hodlal vyjádřit k podkladům rozhodnutí prvního stupně, a nikoliv, že by v něm sděloval odvolací důvody, tedy proč má za to, že rozhodnutí prvního

stupně je v rozporu se správními předpisy, nebo nesprávné. Z předmětného podání tedy dle názoru žalobce jednoznačně vyplýval úmysl žalobce vyjádřit se tímto k podkladům rozhodnutí v prvním stupni, a nikoliv uvést odvolací důvody. Žalovaný tedy nesprávně toto podání vyhodnotil jako odvolání, neboť se podle jeho skutečného obsahu o odvolání nejednalo. Skutečnost, že žalobce toto vyjádření k podkladům rozhodnutí prvního stupně zaslal až po doručení rozhodnutí prvního stupně, pramení z toho, že než zmocněnec žalobce zpracoval všechny datové zprávy, které mu byly dne 9. 12. 2015 doručeny, resp. než se dostal ke zpracování předmětného rozhodnutí (tedy než zjistil, že rozhodnutí vdané věci již bylo vydáno), bylo předmětné vyjádření k podkladům rozhodnutí připraveno a odesláno. Žalobce tedy namítá, že jeho podání ze dne 11. 12. 2015 (doručené správnímu orgánu zřejmě 14. 12. 2015) nebylo odvoláním, ale vyjádřením k podkladům rozhodnutí prvního stupně. Skutečná povaha daného podání vyplývá též z konečného návrhu žalobce, kdy tento navrhoval správnímu orgánu, aby řízení o jeho přestupku zastavil a zahájil řízení s V.H., skutečnou pachatelkou daného přestupku. Pokud by se jednalo o odvolání, nepochybně by vněm žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno. Konečně lze poukázat i na to, že žalobce dané vyjádření nepovažoval za odvolání, když následně dne 28. 12. 2015 podal včasné blanketní odvolání. Pokud by správní orgány postupovaly v souladu se zásadou poučovací a vstřícnosti, žalobce by dle jeho názoru alespoň vyrozuměly o tom, že již jeho předchozí podání jako odvolání vyhodnotily. Žalobce tedy uzavírá, že dle jeho názoru správní orgány nesprávně vyhodnotili jeho podání ze dne 11. 12. 2015 (doručené zřejmě až 14. 12. 2015) jako odvolání, neboť se podle obsahu tohoto podání nejednalo o odvolání, ale o vyjádření k podkladům rozhodnutí prvního stupně. I kdyby však žalobce připustil, že správní orgány mohly toto podání jako odvolání vyhodnotit, má žalobce za to, že ho minimálně měly správní orgány o tomto svém soudu vyrozumět. Konečně žalobce namítá, že v případě, že správní orgány dané podání vyhodnotily jako odvolání, měly ho též vyzvat podle § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění daného odvolání, neboť toto neobsahovalo náležitosti dle § 82 odst. 2 správního řádu. Z předmětného podání totiž dle názoru žalobce nevyplývá žádný odvolací důvod dle cit. ust., totiž důvod, pro který žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné nebo nezákonné. Argumentace žalobce se totiž v daném podání týkala toliko rozporování podkladů rozhodnutí prvního stupně a vyjadřování jeho stanoviska k nim. K rozhodnutí samotnému, tedy k jeho nezákonnosti či nesprávnosti, se žalobce pochopitelně vdaném podání nevyjadřoval, neboť v té době nebyl srozuměn s tím, že již bylo vydáno. V důsledku těchto vad byl žalobce zbaven možnosti uplatnit odvolací důvody, což je procesní vada, která nepochybně měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce namítal, že správní orgány při hodnocení důkazů nerespektovali zásadu presumpce neviny, jak ji NSS vyložil v rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 –27: *„Jejím nutným důsledkem je také fakt, že pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt (byť taková krystalicky čistá situace bude v praxi nastávat zřídka). Věrohodnost obrany obviněného ovšem mohou snížit nejen důkazy provedené, ale i takové, jejichž provedení odmítl umožnit (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 7 As 102/2010 -86). Správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky*

Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6 As 47/2005 -84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008 -42 a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011 -47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 -114).“

Žalobce měl za to, že žalovaný upřednostnil verzi policistů před jeho tvrzeními, ačkoliv nedisponoval žádnou indicií, která by věrohodnost jeho tvrzení snižovala. Tím žalovaný porušil zásadu presumpce neviny. Ve věci tak zůstala důvodná pochybnost, zda žalobce spáchal údajný přestupek, neboť jediným „důkazem“ o tom, že vozidlo řídil žalobce, byla pouze výpověď policistů, které však správní orgán, s ohledem na výše citovaný rozsudek, nemohl bez dalšího dát přednost. V dané věci totiž stálo proti sobě tvrzení žalobce, že nebyl řidičem v době spáchání předmětného přestupku, ale že se na místě řidiče vyměnil po zastavení s V.H. (toto tvrzení žalobce dokládá vlastnoručně podepsaným doznáním V.H.), proti tvrzení policistů, že taková výměna nebyla proveditelná a nadto že byl žalobce ve vozidle sám (což však policisté uvedli poprvé až při svědecké výpovědi po 9 měsících od spáchání přestupku). Správní orgány daly za pravdu verzi policistů, neboť ji považovaly za věrohodnější. K tomu srov. citaci z napadeného rozhodnutí: *„Tvrzení odvolatele, že v době spáchání přestupku vozidlo neřídil, přičemž jej měla řídit V.H., je na podkladě výpovědi zakročujících policistů zcela vyvrácena, neboť tyto potvrzují skutečnost, že odvolatel byl řidičem předmětného vozidla v době zaznamenání protiprávního jednání, neboť se ve vozidle nacházel sám.“*

Žalobce dále namítal, že správní orgány neuvedly ani jedinou přípustnou úvahu o indicii svědčící o jeho snížené věrohodnosti, pročez v souladu se zásadou presumpce neviny měly dát přednost jeho „verzi“, a totiž, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. Nejprve totiž žalovaný označil tvrzení žalobce za tvrzení účelová. K tomu žalobce konstatoval, že touto úvahou žalovaný porušil zásadu presumpce neviny, neboť věrohodnost jeho tvrzení posuzoval z východiska, že žalobce daný přestupek spáchal, a proto se svým tvrzením *snaží zbavit odpovědnosti za přestupek*. Přitom již dle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod platí, že *„Každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena.“* Žalobce zastával názor, že tak nelze tvrzení obviněného již z povahy věci označit za účelová, tedy že se jimi *snaží zbavit odpovědnosti za přestupek*, neboť tak je prakticky vyloučena možnost, že obviněný je nevinný a jeho tvrzení jsou pravdivá. Přitom z presumpce neviny vyplývá, že správní orgány mají na obviněného hledět jako na nevinného. To v důsledku znamená, že *a priori* je třeba na tvrzení obviněného hledět jako na pravdivá, není-li prokázán opak. Je však zjevné, že žalovaný hleděl na tvrzení žalobce *a priori* jako na účelová, čímž porušil zásadu presumpce neviny. Žalovaný k nevěrohodnosti žalobce uvedl též následující úvahu *„Navíc jeho vyjádření nekoresponduje s vyjádřením V.H. v tom smyslu, že odvolatel uvedl, že mělo dojít k výměně z důvodu, že se V.H. bála, že jí byla změřena rychlost, přičemž sama V.H. uvedla, že k výměně mělo dojít z důvodu, že měla strach kvůli tomu, že toho dne požila alkoholický nápoj.“* Tento rozpor má původ v tom, že V.H. žalobci nesdělila, že toho dne požila alkoholický nápoj, neboť v takovém případě by ji vůbec nenechal řídit. Když V.H. žalobce požádala, aby se s ní vyměnil na místě řidiče, tvrdila mu, že to je kvůli tomu, že se bojí, že jí byla změřena rychlost. Z jejího sdělení tedy žalobce při koncipování svých vyjádření vycházel. Ostatně z jejího doznání vyplývá, že skutečně měla obavu též z toho, že byla změřena při překračování rychlosti: *„Měla jsem za to, že když se s panem K. vyměníme,*

bude potom z fotky z radaru poznat, že ve skutečnosti řídila žena, a že ani pan K. nebude mít další potíže.“ V.H. tedy měla za to, že jí skutečně byla změřena rychlost, a obávala se tak, že bude při silniční kontrole zjištěno, že požila alkohol. Vyměnila se proto se žalobcem s tím, že ve správním řízení stejně vyjde najevo, že vozidlo v době změření řídila žena, a dojde tak k osvobození žalobce z přestupku spočívajícího v překročení rychlosti. Pokud dále žalovaný uvedl, že „Za podstatný a svědčící o nevěrohodnosti skutkového tvrzení odvolatele považuje odvolací správní orgán rovněž fakt, že odvolatel dne 16. 3. 2015 bezprostředně po zastavení vozidla policistům neuvedl, že vozidlo neřídil, toliko do Oznámení přestupku sepsaného na místě uvedl: „Nejsem si vědom přestupku, proto s ním nesouhlasím“. Svoje námitky neuplatnil prostřednictvím svého zmocněnce ani při ústním jednání dne 30. 7. 2015. Předmětnou námitku uplatnil až v písemném vyjádření ze dne 26. 8. 2015, která byla správnímu orgánu I. stupně doručena až po prvním rozhodnutí ve věci“, uvádí k tomu žalobce následující. Předně je zřejmé, proč žalobce tuto námitku neuvedl po zastavení vozidla policistům, neboť by tak zmařil účel výměny na místě řidiče s V.H. Dále žalobce vysvětlí, proč tuto skutečnost poprvé sdělil až v písemném vyjádření dne 26. 8. 2015. Je to z toho důvodu, že mu (resp. jeho zmocněnci) nebylo umožněno se s podklady rozhodnutí seznámit dne 26. 5. 2015, kdy se zmocněnec žalobce dostavil u správního orgánu s žádostí o nahlédnutí do spisu. To mu však nebylo umožněno, neboť správní orgán odmítl akceptovat tzv. prostý sken plné moci (ač je notoriitou, že prostý sken plné moci k prokázání zmocnění postačuje; žalobce tuto procesní vadu považuje za závažnou, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí prvního stupně, neboť v důsledku se žalobce nestihl vyjádřit k podkladům rozhodnutí). Následně se sice zmocněnec žalobce účastnil ústního jednání dne 30. 7. 2015, poté však správní orgán vydal rozhodnutí (dne 21. 8. 2015) dříve, než se zmocněnci žalobce podařilo vyjádření k podkladům rozhodnutí zpracovat. Zmocněnec žalobce ho tedy zaslal až po vydání rozhodnutí (po jeho dodání do datové schránky zmocněnce žalobce), avšak ještě před jeho doručením. Zmocněnec žalobce tedy měl v úmyslu tuto námitku vznést ještě v prvním stupni, ale nepodařilo se mu předstihnout správní orgán s vydáním rozhodnutí. Tedy ač došlo k doručení vyjádření žalobce až po vydání rozhodnutí prvního stupně, žalobce toto vyjádření odesílal v době, kdy ještě nevěděl o tom, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno, a tedy tak činil s úmyslem vznést námitku, že nebyl řidičem v době spáchání přestupku, ještě před správním orgánem prvního stupně. Žalobce však nadto zastává názor, že nelze jen z toho důvodu, že určitou námitku uplatnil až v odvolacím řízení, tuto odmítnout. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 -23: „Nejvyšší správní soud dále hodnotil stížnostní bod, podle něhož skutkový stav nemá oporu ve spisovém materiálu. Stěžovatel ve svém odvolání namítl, že vozidlo při překročení rychlosti neřídil, neboť ve vozidle s ním seděly ještě dvě další osoby (podle uvedených jmen jde pravděpodobně o stěžovatelovy příbuzné) a po změření rychlosti došlo k zastavení vozidla a stěžovatel si vyměnil místo s řidičem. Proto vytkl městskému úřadu, že neprovedl výsledky policistů jako svědků. Nejvyšší správní soud nejprve podotýká, že nebylo možno tuto námitku odmítnout jen proto, že ji stěžovatel uplatnil až v odvolacím řízení. Právo obviněného vznášet tvrzení a navrhopvat důkazy totiž platí po celou dobu řízení, včetně řízení odvolacího, a to bez ohledu na důvody, pro něž tak činí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS).“ Je tedy zjevné, že okamžik uplatnění námitky v průběhu správního řízení nelze použít jako důvod pro označení námitky jako účelové. Též se lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2015, č. j. 15A 42/2012 -27: „Soud souhlasí se žalobcem, že právo vyjádřit se k zadržení

řidičského průkazu nelze zaměňovat za povinnost. Pokud se žalobce vyjádřil až s určitým časovým odstupem po konzultaci s právníkem a současně navrhl k prokázání svých tvrzení důkazy, nemůže být časový odstup vyjádření přičítán žalobci k tíži a používán jako argument pro zpochybnění jeho tvrzení, která žalovaný žalobci ani neumožnil prokázat.“ Odkaz žalovaného na rozsudek NSS 22. 10. 2008, č. j. 1 As64/2008 –42 v tomto směru nebyl přílehavý, neboť důvodem, proč NSS posoudil tvrzení žalobkyně za nevěrohodné, bylo to, že tato v průběhu řízení uváděla vzájemně nekorespondující tvrzení. To však není případ žalobce, neboť ten konstantně uvádí, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, ale že ho řídila V.H., která se nadto k tomu doznala. Žalobce přitom souhlasí se žalovaným v tom, že na policisty lze *a priori* hledět jako na svědky věrohodné. Stejně tak však na obviněného z přestupku (to vyplývá ze zásady presumpce neviny, tomu srov. výše citovaný rozsudek NSS sp. zn. 6 As 22/2013). To však zjevně není názor žalovaného: „*Na rozdíl od policistů měl odvolatel motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak nyní činí. Odvolateli hrozí, že bude shledán vinným z přestupku.*“ Žalobce tedy uzavírá, že žalovaný při hodnocení jednotlivých podkladů rozhodnutí, kdy ve vzájemném rozporu bylo tvrzení žalobce a tvrzení policistů, postupoval v rozporu s presumpcí neviny, neboť upřednostnil verzi policistů, ač nedisponoval jedinou přípustnou indicií, která by věrohodnost tvrzení žalobce snižovala. Žalobce též ve správním řízení namítal, že tvrzení policistů, že byl ve vozidle sám, je nevěrohodné z toho důvodu, že tuto skutečnost poprvé uvedli až při svědecké výpovědi 9 měsíců po spáchání údajného přestupku. Žalobce rovněž navrhl k prokázání toho, že řidičem byla V.H., jako důkaz provést její svědeckou výpověď. K tomu se správní orgán vyjádřil následujícím způsobem: „*Není důvod pochybovat o svědeckých výpovědích zakročujících policistů v té části, že se ve vozidle nacházela toliko osoba řidiče, neboť i po delší době si vybavili detaily předmětné silniční kontroly, od zjištění daného přestupku až do zastavení předmětného vozidla a ztotožnění odvolatele coby řidiče předmětného vozidla. Z tohoto důvodu nebyl důvod pro provedení svědecké výpovědi V.H.*“ Žalobce k tomu namítá, že policisté při svědecké výpovědi vypověděli toliko skutečnosti, jež předtím popsali v úředním záznamu, případně skutečnosti, jejichž pravdivost nelze nijak ověřit (kromě skutečnosti, že žalobce byl ve vozidle sám). Nelze proto z jejich výpovědi dovozovat, že vypovídají pravdu, neboť nijak neosvědčili, že si předmětný případ skutečně pamatují. Předně však platí to, co žalobce výše uvedl, a totiž, že ač lze policisty považovat za věrohodné svědky, na tvrzení obviněného z přestupku (zde žalobce) je též nutné hledět jako na věrohodná, přičemž právě tvrzení obviněného z přestupku mají případně vyšší váhu, než tvrzení policistů, nedisponuje-li správní orgán konkrétními indiciemi svědčícími o snížené věrohodnosti obviněného.

Rovněž žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nijak nevypořádal se skutečností, že obsahem spisu je doznání V.H. Žalovaný toto doznání např. neoznačil za nevěrohodné, ale naprosto se jím odmítl zabývat, tedy nevypořádal rozpor v podkladech rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů tedy zůstala ve věci důvodná pochybnost o tom, kdo byl skutečně řidičem předmětného vozidla v době spáchání přestupku. K prokázání tvrzení, že řidičem byla V.H., žalobce navrhoval provést jako důkaz svědeckou výpověď V.H. Jelikož pochybnosti o osobě řidiče se zvýše uvedených důvodů žalovanému nepodařilo vyvrátit, nebyl žalovaný oprávněn tento důkazní návrh odmítnout pro nadbytečnost, neboť nebyl nadbytečný, když skutečnost, k jejímuž zjištění žalobce tento důkaz navrhoval, nebyla nad

veškerou pochybnost zjištěna. Žalovaný tak zatížil řízení závažnou procesní vadou, a to tzv. opomenutým důkazem. K tomu srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58: „podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn., pokud je neprovede vyložit, proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což představuje procesní deficit zásadního rázu.“

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný konstatoval, že žalobce byl písemností ze dne 14. 12. 2015 vyzván k doplnění odvolání. Byl tedy poučen, že dle § 82 odst. 2 správního řádu je nutné v odvolání uvést, v čem je spatřován rozpor rozhodnutí se správními předpisy, nebo nesprávnost rozhodnutí, nebo řízení, jež mu předcházelo. Přes poučení správního orgánu I. stupně žalobce odvolání o odvolací důvody nedoplnil. Žalovaný dále uvedl, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno žalobci dne 9. 12. 2015 a dne 11. 12. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno písemné vyjádření odvolatele k věci, z jehož obsahu je patrné, že nesouhlasí s vyslovením viny, tedy, že brojí proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo dle názoru žalovaného na předmětné podání žalobce možné nahlížet jako na odvolání ve věci. Žalobce v žalobě uvedl obdobné námitky, se kterými se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, proto si žalovaný na toto dovolil v plném rozsahu odkázat. Žalovaný k věci uvedl toliko, že zcela setrvává na svém napadeném rozhodnutí.

Na základě všech uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného a dále s odkazem na rozhodnutí správního orgánu I. instance, hodnotil žalovaný žalobu za nedůvodnou, a proto navrhoval, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací správní orgán na základě § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska souladu s právními předpisy v celém rozsahu a neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně. Odvolací správní orgán k tomu konstatoval, že ve shodě se správní orgánem I. stupně nemá pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí zakročujících policistů. Odvolací správní orgán poznamenal, že správnímu orgánu I. stupně byly předestřeny 2 verze skutkového stavu, skutková verze předestřená policisty a skutková verze předestřená žalobcem. Podle žalovaného existence rozporů mezi vyjádřením účastníka správního řízení a zakročujících policistů není neobvyklá. V takové situaci, je ale správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí. V daném případě se podle žalovaného s výše uvedeným rozporem správní orgán I. stupně vypořádal dostatečně a nikterak nepochybil. Výpovědi zasahujících policistů jsou v důležitých bodech vzájemně souladné. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by policisté žalobce stíhali. Jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114 (dostupný na www.nssoud.cz), Odůvodnění napadeného rozhodnutí poskytuje skutkovou i právní oporu výroku napadeného rozhodnutí a ve věci bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce dotčeného dne řídil motorové

vozidlo, přičemž předjížděl vozidlo tov. zn. Renault Megane, registrační značky ... v místech, kde se na silnici nachází vodorovné dopravní značení V 1 a (podélná čára souvislá) a následuje V 13a (šikmé rovnoběžné čáry), tedy nerespektoval dopravní značení.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že správní orgán v rozporu s § 37 odst. 3 správního řádu nepomohl žalobci odstranit nedostatky jeho podání, nebo ho alespoň nevyzval k jejich odstranění, přičemž tímto vadným podáním žalobce je jeho odvolání ze dne 28. 12. 2015, jenž bylo tzv. odvoláním blanketním. Žalobce argumentoval tím, že tato procesní vada má zjevně původ v tom, že správní orgány vyhodnotily vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí, které odeslal správnímu orgánu dne 11. 12. 2015, jako odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, neboť toto bylo žalobci doručeno již dne 9. 12. 2015. Z předmětného podání ze dne 11. 12. 2015 dle názoru žalobce ovšem jednoznačně vyplýval jeho úmysl vyjádřit se tímto k podkladům rozhodnutí v prvním stupni, a nikoliv uvést odvolací důvody. Podání ze dne 11. 12. 2015 nebylo odvoláním, ale vyjádřením k podkladům rozhodnutí prvního stupně. Dále v této souvislosti žalobce konstatoval, že i kdyby správní orgány dané podání vyhodnotily jako odvolání, měly ho též vyzvat podle § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění daného odvolání, neboť toto neobsahovalo náležitosti dle § 82 odst. 2 správního řádu.

Ze správního spisu vyplývají, pro posouzení shora uvedených námitek, následující podstatné skutečnosti: Dne 23. 11. 2015 se uskutečnilo ve věci ústní jednání, o němž byl pořízen protokol z téhož dne č. j. OD/23274/15 KUH, v němž je uvedeno, že se zmocněnci žalobce stanovuje lhůta k písemnému vyjádření k podkladům rozhodnutí nejpozději do 30. 11. 2015, což vzal zmocněnec žalobce Ing. J. na vědomí a s lhůtou souhlasil. Ve lhůtě stanovené správním orgánem se žalobce ani prostřednictvím svého zmocněnce k podkladům rozhodnutí nevyjádřil. Dne 4. 12. 2015 bylo vypraveno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zmocněnci žalobce doručeno dne 9. 12. 2015. Následně dne 11. 12. 2015 bylo správnímu orgánu zasláno prostřednictvím e-mailu podání nazvané „*Věc: vyjádření obviněného L.K.*“. V němž bylo uvedeno, že nadále trvá na tom, že přestupek, který je mu kladen za vinu, nespáchal. Poukazoval na skutečnost, že ve svém vyjádření ze dne 24. 8. 2015 navrhovali provést dokazování formou svědecké výpovědi V.H. a také uvedl za jakým účelem. Dále žalobce argumentoval nevěrohodností svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Dále konstatoval, že byl správní orgán povinen, za účelem ověření pravdivosti a věrohodnosti výpovědi zasahujících policistů, položit jim zpřesňující otázky. Závěrem navrhl provést důkaz čtením podání, ve kterém se V.H. doznala ke spáchání přestupku a dále navrhoval, aby bylo řízení vůči jeho osobě zastaveno a zahájeno vůči V.H. Dne 15. 12. 2015 byla správním

orgánem zaslána žalobci výzva, resp. usnesení ve smyslu § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu, ve které správní orgán vyzval žalobce, aby doplnil své podání ze dne 11. 12. 2015, které bylo správním orgánem I. stupně označováno v usnesení jako odvolání. Žalobce měl své odvolání doplnit tak, aby z něj bylo patrné, v čem spatřuje rozpor rozhodnutí s právními předpisy, nebo nesprávnost rozhodnutí, nebo řízení, jež mu předcházelo, neboť podání nebylo podle správního orgánu v souladu s § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu. K doplnění odvolání byla žalobci poskytnuta lhůta 8 dnů ode dne doručení usnesení. Dne 29. 12. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně zasláno žalobcem podání, ve kterém žalobce uvedl, že podává odvolání proti meritornímu rozhodnutí vydanému v nadepsané věci. Dále žádal o kopii správního spisu a uvedl, že podání doplní v zákoné lhůtě. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je poté patrné, že žalovaný považoval podání žalobce ze dne 11. 12. 2015 (správnímu orgánu doručeno dne 14. 12. 2015) za vyjádření žalobce, z jehož obsahu je patrné, že nesouhlasí s vyslovením viny, tedy že brojí proti prvoinstančnímu rozhodnutí a z tohoto pohledu tak lze na podání hledět jako na odvolání. Žalovaný prvoinstanční rozhodnutí přezkoumal na základě námitek uvedených právě v předmětném podání ze dne 11. 12. 2015.

Soud se ztotožnil s postupem správních orgánů obou stupňů. Žalobce si byl vědom, že pokud chce zaslat vyjádření k podkladům rozhodnutí, musí tak učinit nejpozději do 30. 11. 2015, a však neučinil tak. Žalobce zaslal své vyjádření až dne 11. 12. 2015, tedy poté, kdy mu již bylo prostřednictvím jeho zmocněnce doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle svého obsahu lze posoudit zaslané podání jakožto odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalobce nazval své podání „*vyjádření obviněného L.K.*“, neboť podle § 37 odst. 1 správního řádu je podání úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu a posuzuje se podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Z podání je patrné, že žalobce s rozhodnutím nesouhlasí, napadá postup správního orgánu I. stupně. Dále je z něj patrné, čeho se domáhá a jaké důkazy navrhuje provést a jaké důkazy podle jeho mínění provedeny nebyly. Pouze z toho, že žalobce navrhoval, aby bylo řízení vůči němu zastaveno a bylo zahájeno řízení vůči V.H. také nelze usuzovat, že záměrem žalobce nebylo brojit proti prvoinstančnímu rozhodnutí, neboť podle § 90 odst. 4 správního řádu, jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků. Žalovaný tak nejenže může zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně, ale podle shora uvedeného ustanovení může řízení též zastavit, jestliže nastanou skutečnosti, jež tento postup odůvodňují.

Námítce žalobce, že nebyl vyrozuměn o tom, že se na jeho podání ze dne 11. 12. 2015 hledí jakožto na odvolání, také dle názoru soudu nelze přisvědčit, neboť žalobce byl vyrozuměn usnesením ze dne 14. 12. 2015, že má své podání (odvolání) doplnit o náležitosti ve smyslu § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu. S ohledem na to také není pravdou, že by správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 37 odst. 3 správního řádu a nepomohl žalobci odstranit nedostatky jeho podání nebo, že by ho nevyzval k jejich odstranění a neposkytl mu k tomu přiměřenou lhůtu, resp. není pravdou, že i když vyhodnotil správní orgán I. stupně podání ze dne 11. 12. 2015 jakožto odvolání, ačkoliv dle tvrzení žalobce se o odvolání nejednalo, nevyzval ho k jeho doplnění ve smyslu § 82 odst. 2 a § 37 odst. 3 správního řádu.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že žalovaný při hodnocení jednotlivých podkladů rozhodnutí, kdy ve vzájemném rozporu bylo tvrzení žalobce a tvrzení policistů, postupoval v rozporu s presumpcí nevin, neboť upřednostnil verzi policistů, ač nedisponoval jedinou přípustnou indicií, která by věrohodnost tvrzení žalobce snižovala a ve věci tak zůstala důvodná pochybnost o tom, zda žalobce spáchal přestupek či nikoliv.

Soud má za prokázané přestupkové jednání žalobce, a to především oznámením o přestupku a úředního záznamu ze dne 16. 3. 2015, ze kterých vyplývá, že žalobce téhož dne v době okolo 8:45 řídil na pozemní komunikaci č. I/27 v obci Kralovice osobní motorové vozidlo značky BMW, reg. zn. ..., přičemž v místě za křižovatkou ulic Jiráskova x Žatecká, kde se nachází odbočovací pruh, přes tento předjížděl jiné motorové vozidlo reg. Značky ... Uvedeným jednáním porušil § 4 písm. c) zákon o silničním provozu. Žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Z výpovědi zasahujících policistů L.F. a S.V. poté vyplývá, že bezprostředně po zjištění protiprávního jednání žalobce se za jeho vozidlem vydali. Po celou dobu pronásledování měli vozidlo na dohled, přičemž po zastavení vozidla se v něm nacházela pouze osoba žalobce, který byl ztotožněn na základě předložených dokladů. Stěžejním důkazem v daném případě je dle názoru soudu videozáznam pořízení hlídkou PČR, na kterém je zaznamenán celý průběh přestupkové jednání žalobce, včetně dojetí jeho vozidla. Tento záznam plně koresponduje s výpovědí zasahujících policistů.

Dle názoru soudu správní orgán I. stupně provedl veškeré důkazy k řádnému zjištění skutkového stavu věci. V souladu s § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci dokazování, přičemž ve skutkovém zjištění, tak jak je zjistil správní orgán I. stupně, soud nespatřuje žádné rozpory. Správní orgány obou stupňů se řádně, logicky a věcně vypořádali s tvrzeními žalobce o tom, že předmětné vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, a že se vyměnil s paní V.H. Dále také v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem uvedli, z jakých důvodů neuvěřili verzi žalobce. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, že tvrzení žalobce, že v době spáchání přestupku měla řídit vozidlo V.H. bylo vyvráceno výpovědí zakročujících policistů, neboť ty potvrdili skutečnost, že v době spáchání, resp. při zastavení vozidla, byl žalobce ve vozidle sám. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že tento fakt uvedli zasahující policisté až při svém výslechu 9 měsíců poté, kdy zastavovali vozidlo žalobce po zaznamenání jeho přestupkového jednání. Jejich výpověď potvrzuje i shora uvedený videozáznam, z něhož je patrné, že na výměnu mezi řidiči nebyl žádný čas. Zasahující policisté měli vozidlo žalobce stále na dohled, přičemž kdyby mělo dojít k výměně řidičů, tak by zároveň došlo k tomu, že vozidlo žalobce bylo opětovně předjeto vozidlem, které žalobce předjížděl na inkriminované křižovatce, kde se tím tak dopustil přestupkového jednání.

Výpovědi zasahujících policistů soud shledal věrohodnými a v rozhodujících skutečnostech za korespondující.

K námitce žalobce, že žalovaný nejprve označil tvrzení žalobce za účelová a tím porušil zásadu presumpce nevin, neboť věrohodnost tvrzení žalobce posuzoval z východiska, že žalobce přestupek spáchal, soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé především str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, že se žalovaný nejprve zabýval existencí dvou vzájemně si odporujících skutkových verzí. Poté shrnul podklady pro své rozhodnutí, které zhodnotil a až

teprve na jejich základě dospěl k závěru, že tvrzení žalobce, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil za účelové. Žalovaný neporušil zásadu presumpce nevinny. Žalovaný žalobce uznal vinným na základě získaných a provedených důkazů, a to teprve až po jejich zhodnocení, když přitom vzal v úvahu i skutkovou verzi žalobce.

Soud nepřisvědčil ani poukazu žalobce na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nijak nevypořádal se skutečností, že obsahem správního spisu je doznání V.H. Podle žalobce žalovaný nevypořádal rozpor v podkladech rozhodnutí, když se tímto doznáním vůbec nezabýval. K tomu soud poukazuje na argumentaci žalovaného (str. 6 napadeného rozhodnutí), kde žalovaný uvádí, že: „*Odvolací správní orgán konstatuje, že v řízení provedené důkazy vyvrací prohlášení V.H. a tedy vyvrací obhajobu odvolatele*“. Žalovaný se tedy zabýval a posuzoval v rámci odvolacího řízení prohlášení V.H., kdy jej v podstatě označil za nevěrohodné a vyvrácené.

Ze shora uvedeného je tedy dle názoru soudu zřejmě, že není žádná důvodná pochybnost o tom, že žalobce spáchal přestupek uvedený v napadeném rozhodnutí a žalovaný postupoval správně, když neprovedl výslech V.H. pro jeho nadbytečnost.

Soud přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo a bylo shledáno, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a žalovaný se nedopustil žádného pochybení, když aproboval postup a závěry, ke kterým dospěl správní orgán I. stupně.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 31. března 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová